

Oğlan ve Arka Bahçedeki Arılar

Jane MEADOW

Oğlan ve Arka Bahçedeki Arılar

Jane MEADOW

Daniel arka bahçeyi çok severdi. Yumuşak çimenleri, kocaman bir ağacı ve çıplak kahverengi toprakla kaplı bir köşesi vardı. Güneşli bir sabah annesi, 'Hadi şu boş yere çiçek dikelim,' dedi. Daniel'in gözleri kocaman açıldı. Yeşil bahçıvan şapkasını taktı, yardıma hazırdı. Yeşil yaprak desenli sarı tişörtü bahçede geçirilecek bir gün için tam da uygundu.

Babası bir el küreği ve bir torba tohum getirdi. Annesi Daniel'e küçük bir çukur kazmayı gösterdi. 'Yavaşça,' dedi gülümseyerek. Daniel toprağı elleriyle avuçladı. Toprak serin ve ufalanıyordu. Minik tohumları içine bıraktı ve üstlerini örttü. Annesinin hasır şapkası yüzüne gölge yapıyordu. 'Şimdi onları sulayalım,' dedi. Daniel sulama kabını getirdi ve her yere su verdi.

Daniel her gün bahçeyi kontrol etti. Yeşil filizleri gözledi. Toprağı suladı ve minik yabani otları yoldu. Sonra bir sabah, toprağın içinden küçük yeşil bir sapın çıktığını gördü. 'Anne! Baba! Gelin bakın!' diye bağırdı. Her gün daha çok filiz belirdi. Daniel gurur duydu. Bitkilerini kontrol etmeye koşarken bahçe şapkası zıplıyordu. Arka bahçe değişiyordu.

Haftalar geçti ve sapsar uzadı. Yapraklar minik yeşil eller gibi açıldı. Tepelerinde tomurcuklar oluştu. Daniel bekledi de bekledi. Sonra parlak bir sabah ilk çiçek açtı. Sarı ve yuvarlak, küçük bir güneş gibiydi. 'Bakın!' dedi Daniel işaret ederek. Annesi yanına geldi. 'Çok güzel,' dedi. 'Çiçeklerin güneşe ve suya ihtiyacı var, sen ikisini de verdin.'

Kısa süre sonra daha çok çiçek açtı. Bazıları pembe, bazıları mor, bazıları beyazdı. Bahçe rengarenk bir gökkuşağıydı. Daniel oturup onlara bakmayı çok severdi. Sonra bir ses duydu. Vızzz. Vızzz. Minik bir böcek burnunun önünden uçtu. Sarı ve siyah çizgileri, tüylü bacakları vardı. 'Bir arı!' diye fısıldadı Daniel. Hiç kıpırdamadan oturdu.

Arı sarı bir çiçeğe kondu. Ortasına doğru sürünüp çıktı, bacaklarında altın rengi toz vardı. Daniel kocaman gözlerle izledi. Babası gelip yanında durdu. 'Arılar özeldir,' dedi babası sessizce. 'Bütün gün çiçekleri ziyaret ederler. Şu arının sarı poleni nasıl taşıdığını görüyor musun?' Daniel başını salladı. Arıyı kaçırmak istemiyordu.

Daha çok arı geldi. Minik kanatları parıldayarak çiçekten çiçeğe vızıldadılar. Daniel önce beş, sonra altı tane saydı. 'Neden bu kadar çok çiçeğe konuyorlar?' diye sordu. Annesi yanına çömeldi. 'Yiyecek için nektar topluyorlar,' dedi. 'Ama gezerken bir çiçekten diğerine polen taşıyorlar. Buna tozlaşma denir.' Daniel bu büyük kelimeyi usulca tekrarladı.

Annesi daha fazlasını anlattı. 'Tozlaşma çiçeklerin tohum yapmasına yardımcı olur. O tohumlar yeni bitkilere dönüşür. Bazı çiçekler de meyveye dönüşür.' Daniel bunu düşündü. 'Yani arılar bahçenin büyümesine yardım ediyor mu?' diye sordu. 'Evet,' dedi annesi. 'Çiçekler de arılara yiyecek vererek yardım ediyor. Birbirlerine yardım ediyorlar.' Daniel gülümsedi. Bu fikir hoşuna gitti.

Babası el küreğini getirip çiçeklerin çevresini kazdı, toprağı gevşetti. 'Bahçemizi minik yardımcılarımız için sağlıklı tutacağız,' dedi. Daniel yabancı otları yolmaya ve bitkileri sulamaya yardım etti. 'Sessizce izle,' diye hatırlattı babası. 'Biz sakin ve hareketsizken arılar kendini güvende hisseder.' Daniel başını salladı. Yavaş hareket etti ve alçak sesle konuştu. Arılar çevresinde vızıldadı.

Daniel bir şey fark etti. Bir arı pembe bir çiçekten beyaz bir çiçeğe uçtu. Sonra mor bir çiçeğe kondu. 'Polen taşıyor!' dedi Daniel. Arının tüylü bacaklarındaki altın rengi zerreleri gördü. 'Aynen öyle,' dedi annesi. 'Artık o çiçekler tohum yapabilir.' Daniel kendini bir bilim insanı gibi hissetti. Arıları her gün izledi. Küçük bir defter tuttu ve onların resimlerini çizdi.

Bir sabah Daniel, bir çiçeğin yerinde büyüyen minik yeşil bir meyve gördü. 'Bakın!' diye bağırdı. 'Bir meyve!' Annesi ve babası görmeye geldi. 'Bunun oluşmasına arılar yardım etti,' dedi babası. 'Tozlaşma olmasaydı bunu elde edemezdik.' Daniel minik meyveye usulca dokundu. Şaşkına dönmüştü. Minik arılar çok önemli bir iş yapmıştı.

Daniel bahçede oturup arıları düşündü. Çok küçüktüler ama bütün bahçenin büyümesine yardım ediyorlardı. Polen taşıyor, tohum ve meyve oluşmasını sağlıyorlardı. 'Arılar önemli,' dedi annesine. 'En küçük canlılar bile büyük bir fark yaratır,' dedi annesi. Daniel başını salladı. Çiçeklere bakacağına ve arıları rahatsız etmeden izleyeceğine söz verdi.

O günden sonra Daniel bahçenin yardımcısı oldu. Çiçekleri suladı ve yabani otları yoldu. Arıların çiçekten çiçeğe vızıldamasını izledi. Onları hiç yakalamaya ya da korkutmaya çalışmadı. Sadece izledi ve gülümsedi. Bahçe büyüdükçe büyüdü. Arılar gelmeye devam etti. Daniel mutluydu. Minik vızıldayan dostları büyük işler yapıyordu.

Daniel'in ailesi bahçede birlikte çalıştı. Babası kazdı, annesi dikti, Daniel suladı. Arılar da kendi paylarına düşeni yaptı. Poleni çiçekten çiçeğe taşıdılar. Bahçe hayat doluydu. Daniel herkesin bir işi olduğunu öğrendi. En küçük canlılar bile yardım eder. Yeşil şapkası ve yumuşak elleriyle bu işin bir parçası olmaktan gurur duydu.

Bir akşam Daniel çimenlere oturup gün batımını izledi. Çiçekler altın ışıktaydı parlıyordu. Bir arı vızıldayarak geçti ve mor bir çiçeğe kondu. Daniel gülümsedi. 'Teşekkürler arılar,' diye fısıldadı. Bahçenin uyuyup yeniden uyanacağını biliyordu. Ve arılar geri gelecekti. Arka bahçesi her zaman çiçeklerle ve vızıldayan dostlarla dolu olacaktı.

Daniel kendine bir söz verdi. Bahçeye her zaman bakacaktı. Daha çok çiçek dikecek ve arıları sessizce izleyecekti. Küçük canlıların önemli katkılar yaptığını hatırlayacaktı. Ve öğrendiklerini arkadaşlarıyla paylaşacaktı. Oğlan ve arka bahçedeki arılar her zaman birlikte olacak, birbirlerinin büyümesine yardım edecekti.